

vidt den nye Beskatning vil være af den Beskaffenhed, at den er hensigtsmæssig. Det er den anden Betragtning, der gjør, at jeg ikke kan stemme for Lovforslaget. Endelig hedder det: „indtil videre skal der istedetfor Næringsfatten o. s. v.“ Det er atter noget aldeles Svæbende. Jeg veed altsaa ikke, hvor lang Tid der skal medgaae, inden det vil blive forandret. Vi gaae altsaa ind paa at hæve en Skat, som muligvis kan komme tilbage, uden at vi vide, naar det vil finde Sted. Jeg skal herved udhæve blot den Indflydelse, som Beskatningen har paa de faste Eiendomme. Naar man nu hæver Næringsfatten og lægger Skatten paa de faste Eiendomme i Kjøbstæderne, forekommer det mig dog, at det er en Fremgangsmaade, som man ikke kan give sit Minde til uden den nøieste Overveelse. Det er saaledes disse Betragtninger, der gjøre, at jeg ikke kan gaae ind paa Loven. Da Næringsloven er bleven nævnt som den, der vil frembyde særegne Forhold og Vanskeligheder for Kjøbstæderne, skal jeg endnu kun bringe i Erindring, at Næringsloven forudsætter Næringsfatten som eksisterende, at der udtrykkeligt er sagt, at de Haandværksdrivende, som boe i en vis Afstand fra Kjøbstæderne, ere Byerne berettigede til at paalægge en Næringsfattet. Uden Hensyn til om det er hensigtsmæssigt eller ikke — det skal jeg ikke gaae ind paa — er det indtil Dato erkjendt i vor Lovgivning, at man vil søge at udbyrne dette Forhold ved at paalægge dem, der boe i Nærheden af Byerne, en Næringsfattet, men naar den nu hæves, er det klart, at man ikke er berettiget til at substituere en anden Skat, og at man ikke med Næringsloven i Haanden kan paalægge de vedkommende Beboere i Omegnen en anden Skat end Næringsfatten. Det forekommer mig, at naar man taler om Kjøbstæderne, skulde man ogsaa tage Hensyn til, hvorvidt den nærværende Lovgivning indeholder et Middel til at værne om Kjøbstæderne og Forholdene der. Det er af disse Grunde at jeg skal stemme mod Lovforslaget.

Brasch: Den første Indvending, der blev gjort imod det foreliggende Lovforslag, var, at det skulde seile under et falsk Flag, det vil sige, at Lovens Titel er lidt incorrect,

idet det hellere maatte hedde: Lov om Udgang til at ophæve Næringsfatten. Denne Mangel er imidlertid saa ringe, at der ikke kan lægges stor Vægt derpaa. Hvad der gjør, at jeg holder saa særdeles paa Loven, er, at jeg ønsker, at Noget, der for Tiden benyttes, men illegalt, maa blive legalt, for at ikke enhver Kjøbstad alene efter eget Forgødtbefindende vilkaarlig kan ordne Forholdet, som den ønsker det. Man seer jo ogsaa, at Ministeriet har tilladt en forskjellig Ordning paa de forskjellige Steder. Naar man erkjender, at der er en saadan Tilstand tilstede, veed jeg ikke, hvorfor man skulde modsætte sig dette Lovforslag. Der er af den ærede 2den Landstingsmand for 4de Kreds (Kirck) udhævet, at det volder saa uhyre mange Byrder i Communerne at ordne Forholdene paa den Maade, som her er foreslaaet. Jeg skal dertil bemærke, at om saadanne store Vanskeligheder og Arbejder skulde opstaae, er afhængigt af, om Communerne selv ønske det. Ville de ikke have en saadan Uleilighed, finde de ikke, at Forandringen paaser paa Forholdene, saa ville de neppe indkomme med Forlangende derom. Hvad der især gjør det saa ønskeligt, at dette Lovforslag kan blive til Lov, er, at Regjeringen derved kan faae Leilighed til at indhente Erfaring om, hvilke Skatteobjecter der er de rette, forsaavidt den ønsker at ordne Forholdene ved en almindelig Lov.

Det forekommer mig ogsaa at være en meget ringe Tillid at vise de Autoriteter, der skulde tage Beslutning om en saadan Skatteomordning. Man maa dog kunne berolige sig med, at det udgaaer fra Byerne selv og fra de Autoriteter, som der have at varetage de almindelige Interesser. Man kunde maaskee sige, at før vi fik den nye Communalvalglov, var Communalbestyrelsens Indstilling en Indstilling fra de Næringsdrivende, og disse vilde maaskee have kastet Byrden fra sig og lagt den over paa Andres Skuldre; men som Borgrepræsentationen nu er sammensat af Repræsentanter for alle Classer, kan man berolige sig med, at det ikke er noget eensidigt Ønske, der vil gjøre sig gjældende. Jeg kunde ikke have Noget imod, om man vilde sige, at det er naturligt, at Indstillingen udgaaer fra Communalbestyrelsen, men jeg anseer det for at være overflødig, thi Mi-